Dosarul nr.2r-2853/24 Judecător Moldovanu Natalia
(2-22036351-02-2r-01112024)

D E C I Z I E

25 noiembrie 2024 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componența sa:
Președintele completului, judecătorul Anton Marina
Judecătorii Malîi Ala și Cojocaru Olga

examinând fără participarea părților recursul declarat de avocatul Iulian Iorga în interesele recurentei Copancean Anastasia, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 octombrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Copancean Anastasia către ÎM ”Farmaco” SA privind încasarea salariului restant, penalității, compensației, prejudiciului moral, cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data de 16 martie 2022, Copancean Anastasia s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată către ÎM ”Farmaco” SA privind încasarea salariului restant, penalității, compensației, prejudiciului moral, cheltuielilor de judecată.

În scopul asigurării acțiunii, reclamanta în temeiul art.177 din Codul de procedură civilă au cerut aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii prin interzicerea reorganizării pârâtei, introducerii modificărilor în actele ie constitutive, în Registrul de stat al persoanelor juridice până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 octombrie 2024, cererea de asigurare a acțiunii a fost respinsă.

La data de 23 octombrie 2024, Iulian Iorga în interesele recurentei Copancean Anastasia a contestat cu recurs încheierea primei instanțe, solicitând casarea acesteia, soluționarea problemei în fond cu admiterea cererii privind asigurarea acțiunii.

În motivarea recursului, recurenta a calificat ilegală și neîntemeiată încheierea instanței de fond de respingere a cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în condițiile în care deși intimata recunoaște sumele restante, ÎM ”Farmaco” SA se află în procedură de reorganizare prin absorbție, nu a oferit garanții pentru sumele datorate și includerea în documentele fuziunii prin absorbție.

Susține că în contextul recunoașterii de către intimată chiar și în parte a pretențiilor recurentei, care aparent se află în procedură de reorganizare, lipsa de acțiune a organului competent pentru înregistrarea reorganizării, afectează nu doar transparența procedurii de reorganizare, ci și siguranța și garanțiile aferente

creanțelor, lăsând creditorii expuși la riscuri nejustificate în fața unei reorganizări care ar trebui să respecte normele legale.

Relevă că asigurarea acțiunii nu este în stare să afecteze activitatea comercială sau industrială a intimatei, dar va preîntâmpina desființarea ei juridică în circumstanța afectării creanțelor pe care le are față de recurentă.

Consideră că aplicarea măsurii de asigurare este justificată de pericolul imposibilității executării hotărârii judecătorești, motiv din care concluzia instanței de fond este una neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art.426 al.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Potrivit art.425 CPC termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea ei, prin urmare recurentul la caz a respectat acest termen.

Studiind cererea de recurs și materialele dosarului, Colegul Civil consideră recursul ca fiind neîntemeiat și pasibil de a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea instanței de fond.

Potrivit prevederilor art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța poate lua măsuri de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Conform art.175 alin.(1) lit. a), alin.(2) CPC, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept: să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane. Judecătorul sau instanța poate aplica, după caz, și alte măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Întrucât asigurarea acțiunii civile constă din limitări, interdicții sau obligații dispuse în mod operativ de către judecător sau instanță măsurile de asigurare a acțiunii civile trebuie aplicate cu deosebită atenție ținând cont de următoarele reguli de procedură: scopul asigurării acțiunii trebuie să fie invocat și justificat de persoana care solicită aplicarea măsurilor de asigurare.

Articolul 174 CPC enunță o singură motivație de a cere asigurarea acțiunii civile - în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În speță, Colegiul Civil a constatat că la data de 16 martie 2022, Copancean Anastasia s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată către ÎM ”Farmaco” SA privind încasarea salariului restant, penalității, compensației, prejudiciului moral,

cheltuielilor de judecată.

În scopul asigurării acțiunii, reclamanta în temeiul art.177 din Codul de procedură civilă au cerut aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii prin interzicerea reorganizării pârâtei, introducerii modificărilor în actele ie constitutive, în Registrul de stat al persoanelor juridice până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 octombrie 2024, cererea de asigurare a acțiunii a fost respinsă.

La data de 23 octombrie 2024, Iulian Iorga în interesele recurentei Copancean Anastasia a contestat cu recurs încheierea primei instanțe, solicitând casarea acesteia, soluționarea problemei în fond cu admiterea cererii privind asigurarea acțiunii.

Raportând dispozițiile normelor citate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul consideră concluzia instanței de fond întemeiată, în concordanță cu normele ce guvernează raportul juridic litigios.

În acest context, instanța de recurs reține că asigurarea acțiuni civile constă dintr-o ***totalitate de măsuri silite temporare***, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități:

- sunt urgente;
- au un caracter temporar;
- au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului;
- urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Colegiul relevă că indiferent de forma aplicabilă, ***măsura asiguratorie*** ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună ***doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare***, sarcina probațiunii întru aplicarea asigurării este pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului în legătură cu obiectul acțiunii este la latitudinea judecătorului sau instanței de judecată.

Totodată, Colegiul reține că la stabilirea necesității aplicării măsurilor de asigurare instanța verifică raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare, probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii, dacă există perriculum in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare), asigurarea unui echilibru între interesele părților cointeresate, preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare, în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Prin urmare, necesitatea și scopul primordial al aplicării măsurilor de asigurare este dictată de imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri.

Concomitent, urmează de indicat că la soluționarea chestiunii privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii urmează să se țină cont și de legătura cauzală între

obiectul contractului, pretențiile înaintate de reclamantă, iar în dependență de aceste constatări se va reliefa dacă există sau nu pericolul imposibilității executării hotărârii judecătorești, urmează a fi verificat și faptul dacă măsura de asigurare coincide sau nu cu scopul acțiunii

Mai mult ca atât, măsura de asigurare urmează a fi aplicată doar atunci când reclamanta prezintă suficiente probe care arată că dacă nu va fi asigurată acțiunea există riscul că nu va putea fi executată o eventuală hotărâre judecătorească.

Astfel, din conținutul prevederilor sus-citate reiese indubitabil că măsurile de asigurare pot fi aplicate exclusiv în cazul în care neaplicarea măsurilor date ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, iar în cazul în care asigurarea acțiunii nu este probată aplicarea acesteia este neîntemeiată.

Deci, în sensul normei legale sus enunțate coroborate cu celei expuse la art.118 alin.(1) CPC, Colegiul conchide că partea care solicită aplicarea măsurilor de asigurare, în speță, ***reclamanta recurentă*** Copancean Anastasia avea obligația pozitivă de a proba că neaplicarea măsurilor de asigurare va face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, sarcină nerealizată pe deplin de aceasta, or contrar obligației sus-indicate, instituită expres de Lege în sarcina reclamantei, aceasta ***nu a probat în vreun mod că în cazul dat există riscul dispariției,*** degradării, înstrăinării, etc. ***bunurilor în vederea eschivării de la executarea hotărârii judecătorești***, ***nu a invocat temeiuri legale incontestabile de asigurare a acțiunii***, ceea ce justifică soluția instanței de fond în acest sens.

Iar, faptul că ÎM ”Farmaco” SA se află începând cu 26 februarie 2024 până la momentul de față în proces de reorganizare și faptul că pârâta intimată nu-și execută cu bună credință, în termen și în volum deplin obligațiile, fără a fi indicate acțiuni concrete întreprinse de ultima care ar demonstra rea credința pârâtei, nu este suficientă pentru a constata existența unor riscuri, ce vor face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, deoarece în cazul măsurilor de asigurare a acțiunii afirmațiile corespunzătoare nu trebuie să fie doar declarative, ci trebuie probate prin probe pertinente și admisibile în sensul art.121 și art.122 CPC, situație care în speță nu se atestă, mai mult, ***la asocierea (absorbția) unei întreprinderi cu alta, la cea din urmă trec***, în conformitate cu actul de transfer, toate drepturile patrimoniale ***și obligațiile întreprinderii asociate.***

Așadar, lipsa unor probe ce ar fi confirmat existenta riscului imposibilității executării hotărârii judecătorești denotă caracterul irațional, până la proba contrară, a aplicării măsurilor de asigurare.

În această ordine de idei, argumentul recurentei cu referire la faptul aplicării incorecte de către instanța de fond a prevederilor legale, Colegiul civil îl apreciază drept unul neîntemeiat în condițiile în care circumstanțele speței în cumul cu cadrul legal prevăd viceversa.

Respingând recursul, instanța de recurs pune în evidență și faptul că potrivit jurisprudenței contante a CtEDO, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva actului judecătoresc pronunțat de o instanță inferioară, ca

fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait şi alţii contra Franţei, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Subsecvent, instanța de recurs relevă că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursurile trebuie să fie efective, capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În virtutea celor expuse, Colegiul respinge, ca fiind nefondate și lipsite de pertinență, toate alegațiile recurentei vizavi de netemeinicia actului judecătoresc contestat.

Din cele ce preced, având în vedere că soluția oferită de prima instanță este una corectă, argumentele recurentei sunt neîntemeiate, Colegiul civil ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat, a menține încheierea primei instanțe.

În conformitate cu art.427 lit. a) CPC, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de avocatul Iulian Iorga în interesele recurentei Copancean Anastasia.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 octombrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Copancean Anastasia către ÎM ”Farmaco” SA privind încasarea salariului restant, penalității, compensației, prejudiciului moral, cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul Anton Marina

Judecătorii
Malîi Ala

Cojocaru Olga